

p.3]

2.2 Semantic culture: Chinese vocabulary contains many culturally specific concepts and values. For example, words such as "filial piety" and "harmony" reflect the core values of traditional Chinese culture.

2.3 Pragmatic culture: Chinese communication rules and cultural conventions are also important learning content. For example, addressing, greeting, thanking, etc. have specific cultural backgrounds and usage scenarios.[1, p.2]

3. Cultural factors in teaching Chinese as a foreign language

In teaching Chinese as a foreign language, cultural teaching is an indispensable part. The teaching content should reflect the three principles of language, communication, and external:

3.1 Language principle: content that is closely related to language learning and use and reflects the characteristics of Chinese culture.

3.2 Communication principle: cultural knowledge necessary for cultivating cross-cultural language communication skills.

3.3 External principle: cultural content for the actual needs of foreign learners.

Conclusion. Learning Chinese is not just learning a language, but also understanding and experiencing a national culture. By deeply understanding the cultural dimensions of Chinese, learners can better master Chinese and be more handy in cross-cultural communication.

REFERENCES

1. Guo Xi. (2004). On "Chinese Language", Journal of the School of Chinese Language and Literature, Jinan University.
2. Liu Yingkai. (2024). Analysis of the Difficulties of Learning Chinese, Shanghai East China Normal University Press.
3. Li Yuming. (2015). "One Belt, One Road Needs Language Paving the Way", People's Daily, September.
4. Zhou Haiqing. (2016). "Research and Development Trends of Greater Chinese Language", Journal of Chinese Language.

ЛІНГВОКРАЇНОЗНАВЧИЙ КОМПОНЕНТ ЯК ВАЖЛИВИЙ МЕТОДИЧНИЙ АСПЕКТ У ВИВЧЕННІ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Боднар А.А.

*студентка факультету філології і журналістики
Тернопільського національного педагогічного університету
імені Володимира Гнатюка*

Науковий керівник: Коновальчук С.А.

*Кандидат педагогічних наук
Тернопільський національний педагогічний університет
імені Володимира Гнатюка*

Постановка проблеми. Істотною прикметою ХХІ століття є явище глобалізації, що зумовлює поглиблення міжкультурної комунікації між народами, тому проблема пошуку найефективніших методів опанування іноземними мовами в реаліях сьогодення розглядається не тільки як програмове засвоєння основних їхніх фонетичних, граматичних та лексичних норм, а й формує усвідомлення значущості мови як джерела відомостей про культуру, традиції, історію, спосіб мислення, систему загальнолюдських духовних цінностей кожної нації. «Усе більше розширення та встановлення нових міжнародних контактів і зв'язків в економіці, культурі й інших сферах зумовлює послідовну спрямованість сучасної методики навчання іноземних мов на реальні умови комунікації» [4, с. 60]. Навчання англійської мови із застосуванням лінгвокраїнознавчого компоненту привертає увагу багатьох сучасних дослідників саме через можливість реалізувати його у всіх специфічних способах мовної діяльності: читанні, аудіюванні, говорінні та на письмі.

Метою статті є аналіз можливостей застосування лінгвокраїнознавчого підходу як потенційного засобу підвищення ефективності засвоєння англійської мови та формування іншомовної компетенції. Питання використання лінгвокраїнознавчого елементу в навчанні іноземних мов висвітлювали у своїх працях українські дослідники Н.Бичкова, Н.Бориско, Ю.Веклич, О.Гринчишин, Ю.Гулий, Н. Данилюк, С.Заволока, Г.Копил, Д.Миронець, В.Співак та інші. Однак багатоплановість природи цього явища та різноаспектність його дефініції ще не стали предметом чисельних аналітичних розвідок, що зумовлює **актуальність дослідження**.

Мова кожного народу акумулює отриману ним протягом багатовікового розвитку інформацію, створюючи у свідомості носіїв певну картину світу, зберігаючи у слові результати пізнання предметів, явищ, процесів, реалізуючи одну з основних функцій мови – кумулятивну, «яка є засобом збирання, обробки та утримання інформації, виявом впливу суспільних змін на структуру мови, її відповідність соціальним вимогам на тому чи тому етапі розвитку суспільства» [1, с. 1]. Важливість дослідження аспектів відображення у мові самобутньої культури народу була предметом не надто активного зацікавлення науковців через акцентуацію уваги на впливовій комунікативній функції, та обґрунтованою на сьогодні є думка вчених про те, що інтеграція країнознавчих текстів із власне мовними елементами достатньо ефективна у формуванні комунікативної компетенції особи, котра вивчає іноземну мову. Доречною заувагою буде наголосити на тому, що не завжди соціокультурний компонент автентично відображений в уведених у підручники текстах країнознавчого змісту, передусім через те, що складені ці тексти не носіями мови. Як наслідок, маємо нерозуміння структур типу «to get a fine», де «fine» – це штраф, а не звичний прикметник «гарний». Відбір текстів, створених носіями мови, стимулюватиме самостійну роботу як вчителя, так і учнів читанням книг в оригіналі, переглядом фільмів, науково-пізнавальних програм, пошуком інформації в інтернет- та соціальних мережах.

VII МІЖНАРОДНА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ

До дієвих методів самостійної роботи з вивчення іноземної мови належить також опрацювання словників. Зокрема, «лінгвокраїнознавчі словники дають змогу не лише зрозуміти основні значення лексем, ... а й надають усю повноту семантичної структури мовної одиниці, мотивуючи її відомостями з культури та історії народу. Вони містять комплекс інформації про граматичні форми, сполучуваність, образні перенесення, фразеологічні одиниці – увесь національно-культурний фон, без якого неможливе глибоке опанування іноземними мовами» [3, с. 72].

Прикметною особливістю лінгвокраїнознавчого підходу в навчанні іноземної мови є його компаративність. До прикладу, «У вищих навчальних закладах курс з лінгвокраїнознавства Великої Британії та США вивчається студентами як порівняння мови, культури, традицій, звичаїв двох основних англomовних країн – Великобританії та Сполучених Штатів» [2, с. 120]. Звісно, шкільній програмі через стислість часових рамок доцільніше встановлювати відмінності між культурами автентичною та народу, мова якого є предметом вивчення, забезпечуючи формування цілісної системи сприйняття самотності кожної нації, виховання толерантності до соціуму, який наповнений своїми багатовіковими духовними надбаннями. Слід наголосити також на необхідності засвоєння мовного етикету – системі стандартних слів-формул вітання, прохання, подяки, прощання тощо, які стають виявом поваги до представників інших культур, демонструванням шанобливого ставлення до їхніх морально-етичних норм.

Серед національно маркованих одиниць особливо складною до розуміння є так звана фонові лексика – її неможливо перекласти на рідну мову: слова, що не мають еквівалента, здебільшого тільки транслітеруються, а їхнє значення встановлюється з використанням тлумачного словника. Так, повноцінна комунікація неможлива без поповнення власного лексичного фонду іншомовними фразеологічними одиницями, ідіомами, прислів'ями та приказками. Потрактування їхнього змісту не передається дослівним перекладом. Так, англійське «cry over spilled milk» в українському перекладі дослівно означає «плакати через розлите молоко» і не дає розуміння справжньої семантики звороту: «шкодувати за тим, що неможливо виправити». Окрім елементів фольклору, в тексти лінгвокраїнознавчого характеру слід також вводити відомості з географії, історії, освіти, культури, суспільно-політичних, соціальних економічних, психологічних питань – усі вони формуватимуть цілісну картину країни, мову якої вивчає людина.

Отже, лінгвокраїнознавчий аспект під час навчання англійської мови, як і кожної іноземної, сприяє кращому розумінню автентичної культури, розвиває навички компаративного аналізу культурних і мовних явищ, виховує здатність до самоорганізації, виявляє мовну та етичну тактовність, стаючи дійсно важливим компонентом для формування комунікативної компетенції людини.

ЛІТЕРАТУРА

1. Веклич Ю. Кумулятивна функція як засіб зберігання культурно-історичної інформації. Електронний ресурс:
https://elibrary.kubg.edu.ua/id/eprint/1824/1/Y_Veklych_ISP_5_FLMD_PI.pdf

2. Веклич Ю, Миронець Д. Формування лінгвокраїнознавчої компетенції у процесі професійної підготовки майбутніх учителів іноземної мови// Молодь і ринок. К. Інститут енциклопедичних досліджень НАН України. 2012. № 3 (86), С.118-121.

3. Данилюк Н. Можливості використання лінгвокраїнознавчих словників для вивчення іноземних мов//Актуальні питання іноземної філології: наук. журн./Східноєвроп. нац. ун-т ім. Лесі Українки, Ін-т інозем. Філології. Луцьк, 2014. № 1. С. 68–74.

4. Заволока С.І. Лінгвокраїнознавчий аспект викладання іноземної мови//Педагогіка формування творчої особистості у вищій і загальноосвітній школах. Збірник наукових праць КПУ. Запоріжжя. 2020р. № 73. Т.1, С.59-62

ГУМОР У МІЖКУЛЬТУРНОМУ СПІЛКУВАННІ: ЧОМУ ФРАНЦУЗИ ТА БРИТАНЦІ СМІЮТЬСЯ ПО-РІЗНОМУ?

Ярослава Васильчук

*студентка факультету іноземних мов,
Тернопільський національний педагогічний університет
імені Володимира Гнатюка*

У сучасному глобалізованому світі міжкультурне спілкування стає невід’ємною складовою міжособистісних і професійних контактів. Одним із важливих, але водночас складних елементів цього процесу є гумор. Він відіграє значну роль у налагодженні довіри, зниженні напруги та створенні позитивної атмосфери під час спілкування. Проте, гумор тісно пов’язаний із культурним контекстом, що може спричиняти нерозуміння або навіть комунікативні бар’єри між представниками різних культур, оскільки «гумористична культура є специфічною для кожної окремої країни, бо будується на моральних цінностях окремих народів» [4, с. 112].

Згідно з дослідниками, на формування національного гумору впливають: структура мови (наприклад, можливості для гри слів), історичні події (революції, колоніалізм, війни, соціальні зміни), соціальні цінності й табу (що дозволено обговорювати, а що – ні), рівень свободи слова та цензури, освітній рівень суспільства. Ці фактори визначають не лише зміст жартів, а й те, в якій формі вони подаються, які теми вважаються дотепними, а які – неприпустимими [1].

Тож сприйняття жартів, іронії та сарказму істотно різниться залежно від культурних контекстів. Яскравим прикладом таких відмінностей є гумористичні традиції Франції та Великої Британії – двох європейських країн із давніми культурними зв’язками, але суттєво різними стилями комунікації. «Так, у французькій культурі гумору важливу роль відіграє мистецтво *каламбуру* (франц. calembour – гра слів) – заснованого на багатозначності стилістичного прийому, за якого гра слів витворює подвійну семантику, зумовлює появу фразеологізмів, неологізмів» [2].